

Arrest

**nr. 113 410 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 maart 2013.

1.3. Op 28 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) S.(...), bent een vierentwintigjarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine. U bent geboren in het dorp Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar. Toen u nog zeer klein was verhuisde uw gezin naar Kaboel. Op zesjarige leeftijd keerde u terug naar uw geboortedorp waar u slechts kort verbleef aangezien u datzelfde jaar nog naar Kaboel terugkeerde waar u tot uw zestiende bleef wonen. Op zestienjarige leeftijd ging u voor een korte periode terug naar uw geboortedorp Jaba in het district Kot. U keerde meteen terug naar Kaboel en ging iets later bij uw oom langs moederskant in het dorp Said Ahmad Khel in het district Kot in de provincie Nangarhar wonen waar u bleef tot uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader was een kolonel in de communistische regering van Najibullah en werd gedood toen u zes jaar was. Uw moeder stierf een natuurlijke dood na uw vertrek uit Afghanistan. Uw zus is gehuwd en woont in Kot. Uw broer A.(...) werd in België erkend als vluchteling (DVZ O.V.5592725; CGVS 0412771). Uw broers I.(...) en E.(...) zijn spoorloos. U had het laatst contact met uw familie in Afghanistan in juni 2012 toen u uw oom langs moederskant belde. Sindsdien kon u geen familieleden meer contacteren. U heeft uw middelbare school beëindigd in Kaboel en gaf ook privéles Engels in Kaboel en later in uw dorp Said Ahmad Khel.

De directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan was een aanval door de commandant B.(...). Deze mujahed doodde uw vader, die kolonel was tijdens het communistische regime van Najibullah, toen u zes jaar oud was vanwege uw vader zijn positie in het leger. U verhuisde met uw gezin naar het district Kot in de provincie Nangarhar. Daar verbleef u slechts een korte periode omdat uw moeder weigerde te trouwen met uw oom en jullie daardoor terugkeerden naar Kaboel. Toen uw broer, A.(...), in het begin van het jaar 2004 bij jullie thuis gezocht werd door gewapende mannen vanwege zijn job als oogarts voor een internationale NGO (IAM) en Afghanistan verliet, keerde u met uw gezin terug naar uw geboortedorp Jaba in het district Kot. Daar bleek het echter onmogelijk om te wonen omdat uw oom jullie niet kon onderhouden en vreesde dat hij een risico zou lopen door jullie onderdak te verlenen. Jullie keerden terug naar Kaboel waar jullie een tweetal maanden woonden om dan opnieuw naar Said Ahmad Khel in het district Kot in de provincie Nangarhar te verhuizen, waar u tot uw vertrek uit Afghanistan bleef wonen. In sambula 1383 (Afghaanse kalender, juni 2004) ging B.(...), de moordenaar van uw vader, de gevangenis in vanwege verschillende misdaden die hij had gepleegd. In sambula 1390 (Afghaanse kalender, juni 2011) werd hij vrijgelaten. Medestanders van B.(...) bedreigden uw oom en zeiden dat hij u en uw broers aan B.(...) moest uitleveren omdat de commandant vreesde dat jullie, nu jullie volwassen mannen waren, de moord op jullie vader zouden willen wreken. Een vijftiental dagen na de vrijlating van B.(...) werd jullie huis met twee granaten beschoten. Jullie besloten te vluchten. Uw oom, uw moeder, u en uw twee broers, een chauffeur en twee bewapende mannen gingen op weg naar Bati Kot om daar onder te duiken bij een vriend van uw oom. Onderweg vond er een gevecht plaats tussen jullie en gewapende mannen die aan de kant van de weg geparkeerd stonden. Een van uw broers raakte hierbij gewond. Omdat er toevallig een wagen van het Amerikaanse leger passeerde, slaagden jullie erin te ontsnappen. Uw twee broers echter, liepen de verkeerde kant uit en werden meegenomen door jullie belagers. Sindsdien zijn zij spoorloos. U heeft niets meer over hen vernomen. Uw oom hielp u Afghanistan te verlaten. U ving uw reis aan op 22 qaus 1390 (13 december 2011) en arriveerde op 29 december 2011 in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Naast uw problemen met commandant B.(...) vreest u ook de andere personen die verantwoordelijk waren voor de beslissing van uw broer A.(...) om Afghanistan te verlaten. Behalve B.(...) ondervond uw broer namelijk ook problemen met W.(...), een buurman in Kaboel die tegen de taliban vocht en uw gezin ervan beschuldigde talibanstrijders uit Kot onderdak te geven in jullie huis in Kaboel, en de mensen die uw broer ervan beschuldigde het christelijke gedachtengoed te verspreiden omdat hij als oogarts werkte voor de christelijke organisatie IAM. Uw broer A.(...) verliet Afghanistan op 1 februari 2004 nadat een aantal gewapende mannen jullie huis binnenvielen en naar uw broer op zoek gingen maar hem niet konden grijpen omdat hij er in slaagde te ontsnappen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u commandant B.(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die

de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielaanvragen vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Het CGVS betwist op zich niet dat uw vader, J.(...) M.(...), een kolonel was tijdens het regime van Najibullah en dat hij, toen u zes jaar oud was, om het leven werd gebracht door commandant B.(...) toen de Mujahedeen aan de macht kwamen (CGVS p.6). Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u en uw broers na de vrijlating van B.(...) in sambula 1390 (juni 2011) door hem werden gevisieerd omdat hij bang zou zijn dat jullie wraak op hem zouden nemen (CGVS pp.9,10,13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw broer M.(...) A.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaatsen waar u sinds uw broers vertrek uit Afghanistan op 1 februari 2004 heeft verbleven. Het is nochtans belangrijk een duidelijk zicht te bieden op uw verblijfssituaties voor de inschatting van uw vrees voor vervolging. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. U verklaart dat u in 1383 (2004), toen u zestien jaar oud was, van Koboel naar Kot terugkeerde omdat onbekende personen het op uw broer A.(...) gemunt hadden (CGVS pp.7,9). Nadat gewapende mannen uw huis doorzochten op zoek naar uw broer, ging u met uw familie naar een vriend van uw broer in Karte Parwan (CGVS p.8). Volgens uw verklaringen verbleven jullie daar twee weken tot uw oom jullie meenam naar het dorp Jaba in het district Kot (CGVS p.9). Daar zouden jullie slechts korte tijd hebben verbleven. Jullie keerden volgens uw verklaringen terug naar Koboel waar de vriend van uw broer een huis voor jullie huurde in Karte Parwan (CGVS p.9). Nadat commandant B.(...) gevangen werd genomen in sambula 1383 (juni 2004) dacht uw moeder dat het opnieuw veilig was om naar Kot terug te keren en zouden jullie volgens uw verklaringen naar het dorp Said Ahmad Khel verhuisd zijn waar u tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond (CGVS pp.8,9). Uw broer A.(...) verklaart bij zijn eerste interview op het CGVS op 10 mei 2004 dat hij via zijn contacten met zijn vriend wist dat jullie zich op dat moment in Parwan-e-Se in Koboel bevonden en verklaart dat uw moeder, na een poging te hebben ondernomen om zich in Kot te vestigen, opnieuw terugkeerde naar Koboel toen bleek dat uw oom jullie niet kon onderhouden en bang was voor represailles (CGVS M.(...) A.(...) gehoorverslag 10 mei 2004 pp.3,17 dat werd toegevoegd aan de blauwe map). Echter, waar u verklaart slechts heel kort, een tweetal maanden, in Parwan-e-Se in Koboel te zijn gebleven en na de vrijlating van B.(...) in juni 2004 terug naar Kot te zijn verhuisd (CGVS pp.9,20), verklaart uw broer A.(...) bij zijn tweede interview op 7 februari 2006 dat jullie op dat moment nog steeds in Parwan-e-Se in Koboel woonden en dat hij contact had met jullie via de internetverbinding van zijn vriend R.(...) (CGVS M.(...) A.(...) gehoorverslag 7 februari 2006 pp.1,2 dat werd toegevoegd aan de blauwe map). Verder verklaart u dat jullie Koboel verlieten omdat het daar gevaarlijk werd vanwege de aanwezigheid van commandant W.(...) die jullie beschuldigde van samenwerking met de taliban en jullie daarom viseerde (CGVS pp.7,9). U verklaart ook dat commandant W.(...) steeds druk zette op de regering om jullie te arresteren in de periode die jullie in Koboel doorbrachten (CGVS p.11). Uw broer A.(...) verklaart echter dat hij in december 2001 door commandant W.(...) gevangen werd genomen, dat hij vervolgens vrijgelaten werd toen zijn vriend R.(...) losgeld betaalde en dat hij sindsdien geen problemen meer met commandant W.(...) ondervond waardoor hij vermoedt dat het niet W.(...) maar mensen uit zijn dorp in Kot waren die verantwoordelijk waren voor de aanval die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS M.(...) A.(...) gehoorverslag 7 februari 2006 pp.3,8 dat werd toegevoegd aan de blauwe map). Het feit dat uw taskara vermeldt dat deze werd verkregen in het jaar 1388 (2009-2010) in het district Kot in de provincie Nangarhar, bewijst geenszins dat u in die periode in deze regio woonde. Dit identiteitsbewijs spreekt zich namelijk enkel uit over uw regio van herkomst, namelijk Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar, maar geeft geen informatie over uw toenmalige woonplaats. **Samenvattend kan worden gesteld dat u verklaart dat u in februari 2004, een week nadat uw broer Afghanistan verliet, met uw familie naar Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar verhuisde om meteen naar Koboel terug te keren waar jullie slechts heel kort verbleven om dan naar het dorp Said Ahmad Khel in het district Kot te verhuizen wanneer uw moeder te horen kreeg dat commandant B.(...) in juni 2004 in de gevangenis belandde, terwijl uw broer in februari 2006 verklaart dat jullie in Koboel woonden en dat hij via zijn vriend R.(...) met jullie contact hield. Verder verklaart u Koboel te zijn ontvlucht vanwege problemen met commandant W.(...) terwijl uw broer verklaarde sinds 2001 geen problemen meer te hebben ondervonden met deze commandant. Bijgevolg dient te worden besloten dat u geen duidelijk zicht biedt op de plaatsen waar u de laatste jaren heeft verbleven of op de reden waarom u Koboel voor Kot zou**

hebben omgeruild en dat dit gegeven uw algehele geloofwaardigheid aantast over de problemen die u ondervond in het district Kot in de provincie Nangarhar.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u commandant B.(...) dient te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan. Zo verklaart u dat commandant B.(...) de gevangenis in ging omdat hij zeer veel mensen had gedood en vele misdaden had begaan (CGVS p.11). Indien deze commandant na zijn vrijlating precies naar u en uw jongere broers op zoek ging om te voorkomen dat jullie uw vader (die slechts één van de vele slachtoffers was die B.(...) had gemaakt) zeventien jaar na zijn dood zouden wreken, kan worden verwacht dat u hier overtuigend en doorleefd over kan vertellen, hetgeen niet het geval is. Wanneer u gevraagd wordt of jullie na de dood van uw vader (toen u zes jaar oud was) en het moment van de vrijlating van commandant B.(...) in 2011 iets van deze commandant gehoord hebben, geeft u het vage antwoord dat jullie alle contact met hem vermeden omdat uw moeder bang was dat jullie iets zou overkomen nu jullie ouder werden (CGVS p.10). Wanneer gevraagd wordt hoe jullie merkten dat commandant B.(...) jullie viseerde na de dood van uw vader, antwoordt u opnieuw vaag dat jullie wisten dat hij achter jullie aan zat omdat hij mensen tegen jullie opstookte. U verklaart dat de mensen van het district Kot zeiden dat hij jullie viseerde (CGVS p.10). Verder verklaart u dat u ook in Kaboel ondervond dat commandant B.(...) druk op jullie uitoefende. Gevraagd naar de manier waarop dit gebeurde, antwoordt u vaag dat hij contacten had met mensen die in de regering zaten en dat het daarom gemakkelijk was voor hem om in Kaboel actie te ondernemen (CGVS p.11). Nergens geeft u echter concrete aanwijzingen dat jullie bedreigd werden door deze commandant. U verklaart verder dat commandant B.(...) en zijn medestanders uw oom bedreigden en dat ze hem vroegen jullie aan hem te overhandigen (CGVS p.10). Hij bedreigde uw oom en gooide twee handgranaten op uw woning (CGVS p.12). Ook in deze context zijn uw verklaringen over deze bedreigingen heel vaag. Wanneer u verschillende keren gevraagd wordt toelichting te geven bij de personen die u bedreigden of de mensen die het gerucht verspreidden, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.13). U weet niet door wie uw oom aangesproken werd. Noch kunt u iets vertellen over de situatie waarin hij werd aangesproken of over het aantal keer dat hij bedreigingen ontving (CGVS p.313). Deze vage verklaringen kunnen het CGVS er niet van overtuigen dat commandant B.(...), een zeventiental jaren nadat hij uw vader doodde vanwege diens positie als kolonel onder het communistische regime, u en uw broers zou achterna zitten om te voorkomen dat jullie wraak zouden nemen vanwege de dood van uw vader. Hier dient ook vermeld te worden dat het volgens de Afghaanse Pashtunse traditie (Pashtunwali) wel toegelaten is naar aanleiding van een moord een verwant van de tegenpartij te doden. Het is echter niet toegestaan om personen uit voorzorg te doden (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Hier tegenin gaan zou kunnen leiden tot uitsluiting uit de gemeenschap waardoor het onwaarschijnlijk is dat deze commandant een poging zou ondernemen om jullie te doden en op die manier zijn reputatie op het spel zetten. Daarnaast verklaart u dat commandant B.(...) lange tijd in de gevangenis zat en pas vrij was gekomen toen hij actie tegen u en uw broers ondernam. Het is weinig aannemelijk dat B.(...) het risico zou nemen om zijn pas herwonnen vrijheid in het gedrang te brengen door u en uw broers te vermoorden of te ontvoeren (CGVS p.9). Bovendien verklaart u dat u en uw broers op geen enkele manier de intentie hadden wraak te nemen uit angst, waardoor het weinig aannemelijk is dat commandant B.(...) jullie alsnog zou achterna zitten (CGVS p.11). In deze context dient eveneens te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u enerzijds verklaart dat jullie zich verstopten en bij terugkeer naar het dorp Said Ahmad Khel geen vrijheid hadden om met mensen te spreken uit angst voor commandant B.(...) (CGVS pp.9,11), maar anderzijds aangeeft dat u in Said Ahmad Khel Engelse les gaf aan jongens en meisjes in de bezoekersruimte van het huis van uw oom (CGVS p.17). Verder is het opmerkelijk dat u niet weet wat commandant B.(...) zijn functie was ten tijde van uw problemen. U verklaart dat u denkt dat hij voor de overheid werkt omdat hij veel kennissen in de regering heeft, maar u kunt dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.15). Het is weinig aannemelijk dat u zich niet geïnformeerd zou hebben over de positie van de commandant die u verklaart te vrezen en die verantwoordelijk zou zijn voor het incident dat de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Afghanistan. **Er dient te worden besloten dat uw verklaringen over de vrees die u koestert voor commandant B.(...) vaag en weinig doorleefd zijn, waardoor er weinig geloof aan kan worden gehecht.**

Aangezien u niet aannemelijk maakt dat commandant B.(...) u en uw broers bedreigde omdat hij vreesde dat jullie wraak zouden nemen omwille van de dood van uw vader, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het incident dat rechtstreeks leidde tot uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien dient in deze context te worden gewezen op het feit dat u verklaart niet te weten of uw oom stappen heeft ondernomen om uw broers te zoeken. Evenmin kan u zeggen of uw oom zich tot de overheid gewend heeft om dit incident te rapporteren (CGVS pp.14,15).

Wat betreft uw verklaringen over uw vrees ten opzichte van commandant W.(...), dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat uw broer A.(...) op 7 februari 2006 verklaarde dat hij sinds december 2001 geen problemen meer met deze commandant heeft ondervonden (CGVS M.(...) A.(...))

gehoorverslag 7 februari 2006 pp.3,8 dat werd toegevoegd aan de blauwe map). Uzelf verklaart eveneens dat jullie niets meer hebben vernomen over W.(...) na het vertrek van uw broer A.(...) (CGVS p.11). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat er redenen zijn om te veronderstellen dat u commandant W.(...) zou moeten vrezen.

Tot slot wordt geoordeeld dat het loutere feit dat uw vader tijdens het regime van de Mujahedeer gedood werd en dat uw broer A.(...) Afghanistan diende te verlaten omdat hij bij een NGO werkte u niet blootstelt aan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze gebeurtenissen vonden vele jaren geleden plaats (uw vader werd gedood toen u zes jaar oud was en uw broer ontvluchtte Afghanistan in 2004). Bovendien werden uw vader en uw broer gevisieerd omwille van hun specifieke profiel. Uw vader werd gedood vanwege zijn functie onder het communistische regime. Uw broer diende Afghanistan te verlaten vanwege zijn beroepsverleden voor de buitenlandse NGO IAM. Aangezien hun vijanden erin slaagden uw vader en uw broer hun activiteiten stop te zetten en daarmee hun doel bereikten, is er geen reden om aan te nemen dat hun vijanden jaren na datum achter u en uw jongere broers zouden aankomen. Bovendien werd reeds gemotiveerd dat uw verklaringen over uw vrees voor de vijanden van uw vader en broer weinig aannemelijk zijn.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u door commandant B.(...) gevisieerd werd omdat hij sinds zijn vrijlating zou vrezen dat u en uw jongere broers wraak zouden nemen omwille van het feit dat uw vader die - toen u zes jaar oud was - gedood werd omdat hij kolonel was geweest onder communistisch regime vanwege uw vage en weinig aannemelijke verklaringen en het feit dat een dergelijke wraakactie uit voorzorg niet past binnen de Afghaanse context (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U kon evenmin uw vrees ten opzichte van commandant W.(...) aannemelijk maken. Tot slot wordt geoordeeld dat het loutere feit dat uw vader gedood werd en uw broer het land ontvluchtte vanwege hun beroepsverleden, u niet blootstelt aan vervolging of ernstige schade. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit die niet door het CGVS betwist wordt. Zoals reeds werd opgemerkt, bewijst het feit dat uw taskara vermeldt dat deze werd verkregen in het jaar 1388 (2009-2010) in het district Kot in de provincie Nangarhar, geenszins dat u in die periode in deze regio woonde. Dit identiteitsbewijs spreekt zich namelijk enkel uit over uw regio van herkomst, namelijk Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar, maar geeft geen informatie over uw toenmalige woonplaats. De enveloppe die u voorlegt heeft geen bewijswaarde.

Dat aan uw broer in 2006 de vluchtelingenstatus toegekend werd kan evenmin iets wijzigen aan de bovenstaande appreciatie. Op dit moment kunt uzelf - zoals eerder uitgelegd - geen actuele vrees putten uit de in 2004 door uw broer ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Kot in de provincie Nangarhar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

U werd geboren in het dorp Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar maar woonde een groot deel van uw leven in de stad Kaboel. Sinds u nog zeer klein was verhuisde u naar Kaboel waar u, mits een kleine periode van verblijf in het district Kot in Nangarhar, woonde tot u zestien jaar was. U verklaart dat u op zestienjarige leeftijd opnieuw naar uw geboorteregio bent verhuisd. Zoals reeds werd opgemerkt strookt deze verklaring niet met de verklaringen die uw broer M.(...) A.(...) aflegde bij het CGVS. Uw broer verklaarde namelijk op 7 februari 2006 dat uw familie op dat moment in Kaboel woonde, terwijl u verklaart dat u op dat moment al ongeveer twee jaar terug in het district Kot in Nangarhar woonde. Hieruit moet worden geconcludeerd dat u geen zicht biedt op de plaatsen waar u de laatste jaren heeft verbleven en dat het mogelijk is dat u langer in Kaboel verbleef dan uzelf verklaarde. U ging naar school in Kaboel en behaalde er de twaalfde graad (CGVS pp.16,17). U gaf de

drie laatste jaren van uw middelbare school ook privéles Engels (CGVS p.17). Daarnaast spreekt u behalve Pashtou ook Dari (CGVS p.17). Uw langdurige verblijf in Kaboel, uw opleiding en uw talenkennis verhogen uw kansen maken een goede integratie in de stad Kaboel mogelijk.

Daarnaast dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier).

Gezien de redenen die u voor uw vrees aanhaalt niet aannemelijk zijn, hoeft u B(...), W(...) en de mensen met wie uw broer problemen ondervond niet te vrezen. Vanuit het kader van een asiendossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen terugkeren.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van de Conventie van Genève, de materiële

motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en artikel 57/7 van de vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat niet wordt betwist dat zijn vader een kolonel was tijdens het regime van Najibullah en dat zijn vader, toen hij zelf zes jaar oud was, om het leven werd gebracht door commandant B. toen de Mujahedeen aan de macht kwamen. Verzoeker benadrukt dat zonen van hooggeplaatste ambtenaren behoren tot een risicocategorie. Ter staving van zijn stelling verwijst hij naar arrest nr. 103 143 van 21 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien er geen twijfel bestaat over zijn profiel, besluit verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Omwille van het feit dat hij behoort tot een specifieke risicogroep, is het risico bovendien reëel dat hij bij terugkeer naar Irak (lees: Afghanistan) wordt blootgesteld aan ernstige schade zoals gesteld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, aldus nog verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in de provincie Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in Kabul in het bijzonder. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. Volgens verzoeker focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert. Verzoeker vervolgt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst te verkopen dat Kabul een 'veilige' provincie is, zijn er in de Afghaanse hoofdstad en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten, waarbij slachtoffers vallen onder de burgers en de buitenlanders. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het Commissariaat-generaal in wezen blind is voor de werkelijkheid.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit "Achtergrondfiche Afghanistan" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012, het artikel "Aanslag als signaal naar VS-minister" van De Standaard van 9 maart 2013, het artikel "Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel" van De Standaard van 9 maart 2013, het artikel "9 passagiers gedood bij bomaanslag op bus in Afghanistan" van De Standaard van 8 april 2013, het artikel "Taliban-aanval in Kaboel beëindigd" van De Standaard van 25 mei 2013, het artikel "Taliban vallen luchthaven Kaboel aan" van De Standaard van 10 juni 2013 en het artikel "Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel" van De Standaard van 11 juni 2013.

Op 10 oktober 2011 laat verwerende partij aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden, zijnde de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013. Het betreft een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013.

Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer waarin onder meer wordt verwezen naar en geciteerd uit hoger genoemde nieuwe richtlijnen van UNHCR, waarvan tevens een uittreksel wordt bijgevoegd. Daarnaast worden aan de aanvullende nota volgende stukken gevoegd: het artikel "Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say" van Los Angeles Times van 1 augustus 2013, het artikel "Afghan security forces foil major attack on Kabul" van PressTV van 4 augustus 2013 en het artikel "Consensus groeit: Afghanen terugsturen is waanzin. Zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig" van De Standaard van 10-11 augustus 2013.

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 57/7 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel, dat luidt als volgt: "Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.

Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen." zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting, is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het CGVS op zich niet betwist dat zijn vader een kolonel was tijdens het regime van Najibullah en dat hij, toen verzoeker zes jaar oud was, om het leven werd gebracht door commandant B. toen de Mujahedeën aan de macht kwamen doch geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen dat hij en zijn broers na de vrijlating van B. in sambula 1390 (juni 2011) door hem werden geviseerd omdat hij bang zou zijn dat zij wraak op hem zouden nemen daar (1) verzoeker en zijn broer M.A. tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaatsen waar verzoeker sinds zijn broers vertrek uit Afghanistan op 1 februari 2004 heeft verbleven en hij verklaart Kabul te zijn ontvlucht vanwege problemen met commandant W. terwijl zijn broer verklaarde sinds 2001 geen problemen meer te hebben ondervonden met deze commandant, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat hij geen duidelijk zicht biedt op de plaatsen waar hij de laatste jaren heeft verbleven of op de reden waarom hij Kabul voor Kot zou hebben omgeruild, gegeven welk zijn algehele geloofwaardigheid aantast over de problemen die hij ondervond in het district Kot in de provincie Nangarhar en (2) zijn verklaringen over de vrees die hij koestert voor commandant B. vaag en weinig doorleefd zijn en hij geen concrete aanwijzingen geeft dat zij bedreigd werden door deze commandant, het volgens de Afghaanse Pashtunse traditie wel toegestaan is naar aanleiding van een moord een verwant van de tegenpartij te doden maar het niet toegestaan is om personen uit voorzorg te doden zodat het onwaarschijnlijk is dat deze commandant een poging zou ondernemen om hen te doden en op die manier zijn reputatie op het spel te zetten en het daarnaast weinig aannemelijk is dat B. het risico zou nemen om zijn pas herwonnen vrijheid in het gedrang te brengen door verzoeker en zijn broers te vermoorden of te ontvoeren, temeer verzoeker verklaart dat hij en zijn broers op geen enkele manier de intentie hadden wraak te nemen uit angst, (ii) gelet op het feit dat hij niet aannemelijk maakt dat commandant B. hem en zijn broers bedreigde omdat hij vreesde dat zij wraak zouden nemen omwille van de dood van hun vader, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over het incident dat rechtstreeks leidde tot zijn vertrek uit Afghanistan en in dit verband bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet weet of zijn oom stappen heeft ondernomen om zijn broers te zoeken en hij evenmin kan zeggen of zijn oom zich tot de overheid heeft gewend om dit incident te rapporteren, (iii) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat er redenen zijn om te veronderstellen dat hij commandant W. zou moeten vrezen, (iv) het loutere feit dat zijn vader tijdens het regime van de Mujahedeën gedood werd en dat zijn broer A. Afghanistan diende te verlaten omdat hij

bij een NGO werkte hem niet blootstelt aan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar deze gebeurtenissen vele jaren geleden plaatsvonden en zijn vader en zijn broer werden gevisieerd omwille van hun specifieke profiel, (v) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iv) het feit dat aan zijn broer in 2006 de vluchtelingenstatus werd toegekend evenmin iets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie daar verzoeker op dit moment zelf geen actuele vrees kan putten uit de in 2004 door zijn broer ingeroepen asielmotieven en (vi) hij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar hij een groot deel van zijn leven woonde, naar school ging en tijdens de laatste drie jaren van zijn middelbare school ook privéles Engels gaf en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.9. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen.

2.9.1. Zoals correct wordt geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er vooreerst niet in te overtuigen dat hij door commandant B. gevisieerd wordt omdat hij sinds zijn vrijlating zou vrezen dat verzoeker en zijn jongere broers wraak zouden nemen omwille van het feit dat hun vader – toen verzoeker zes jaar oud was – gedood werd omdat hij kolonel was geweest onder het regime van Najibullah, noch dat hij een vrees ten opzichte van commandant W. hoeft te koesteren.

2.9.1.1. In de bestreden beslissing wordt in dit verband in de eerste plaats opgemerkt dat verzoeker en zijn broer M.A. tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaatsen waar verzoeker sinds zijn broers vertrek uit Afghanistan op 1 februari 2004 heeft verbleven. Verzoeker laat gelden dat hij en zijn familie na het vertrek van zijn broer korte tijd naar de oom in Kot (Jaba) trokken. Daarna zijn ze teruggekeerd naar Parwan-e-Se in Kabul. Daar hebben ze verschillende maanden verbleven voordat ze naar Said Ahmad Khel in het district Kot trokken. Ze gingen daar naartoe toen zijn moeder hoorde dat B. in de gevangenis beland was. Verzoeker vervolgt dat zijn moeder in 2006 naar Kabul is gegaan om de mogelijkheden te bekijken om daar weer te gaan wonen. Hijzelf is toen in Kot gebleven. Tijdens het bezoek van zijn moeder aan Kabul in 2006 is zij te weten gekomen dat hun huis door commandant W. was afgenomen. Zij zag geen mogelijkheden om zich opnieuw in Kabul te vestigen en ze is dan teruggekeerd naar Kot. Verzoeker stelt dat hij hier niet aan gedacht heeft tijdens zijn gehoor. Hij kan zich niet exact herinneren hoelang zijn moeder daar geweest is. Dit is immers al lang geleden. Zijn moeder had toen contact met zijn broer en zij heeft hem verteld dat ze in Kabul was. Volgens verzoeker heeft zijn broer niet verklaard dat de familie de hele tijd in Parwan-e-Se heeft gewoond.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zich met de bewering in het verzoekschrift dat enkel zijn moeder en niet hijzelf in 2006 kort terugkeerde naar Kabul en er contact had met zijn broer, bedient van een loutere post-factumverklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de strijdigheid van zijn verklaringen met deze van zijn broer afgelegd tijdens diens asielaanvraag alsnog verenigbaar te laten schijnen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoekers broer immers tijdens zijn gehoor op 7 februari 2006 dat zijn familie op dat ogenblik in Parwan-e-Se in Kabul woonde en dat hij een paar dagen eerder nog met hen had gechat via de internetverbinding van zijn vriend R. (p. 1-2) (*"fam. leeft niet meer op zelfde adres – Kabul – wonen nu in straat v Rahim Parwan-C. Kabul (...) fam. leeft niet meer waar ik woonde (...) mocht familie terug gaan naar eigen huis zouden ze probl. K (...) maar nu weet niemand waar ze wonen (...)"*). Verzoekers broer heeft het hier duidelijk over de familie, niet over zijn moeder.

Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn gehoor op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat zijn moeder in 2006 naar Kabul terugkeerde om te kijken of het mogelijk was om daar weer te gaan wonen. Dat hij hieraan niet zou hebben gedacht tijdens het gehoor kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, temeer verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn moeder tijdens dit bezoek ontdekte dat hun huis door commandant W. was afgenomen. Daar verzoeker tijdens het gehoor wel melding maakte van het feit dat hun huis in Kabul was afgenomen, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij bij deze gelegenheid duidelijk zou schetsen in welke omstandigheden en op welk ogenblik zij dit te weten zijn gekomen. Ook de stelling in het verzoekschrift dat hun huis door commandant W. werd afgenomen vind geen steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij in dit verband slechts stelde als volgt: *"Vertel een over die aanval, toen u zestien was? Ik was zestien, we waren thuis en s avonds zijn gewapende mensen bij ons binnengevallen. Mijn broer is langs de achterdeur weggevlucht. Ze hebben ons in één kamer verzameld en ons gezegd we willen jullie broer, we moeten hem vinden op welke manier dan ook en we willen hem vermoorden. (...) Die mensen die die aanval deden en op zoek waren naar uw broer hebben zij nadien nog pogingen ondernomen om hem te vinden, te traceren? We zijn niet meer naar dat huis teruggekeerd, na een tijd heb ik gezien dat dat huis werd overgenomen door militaire mensen."* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Verzoeker maakte voordien reeds gewag van commandant W. (administratief dossier, stuk 5, p. 7) zodat mag worden verwacht dat hij diens naam duidelijk zou vermelden wanneer hij het heeft over de inname van zijn huis en in niet algemene termen over "militaire mensen" zou spreken. Dat niet commandant W. verantwoordelijk was voor de inname van het huis in Kabul, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, blijkt andermaal uit volgende van verzoekers verklaringen: *"Van W.(...), na aanval waarbij uw broer ontsnapte, iets van hem vernomen of dreiging gevoeld? Nee voor de rest niets van hem gehoord want we hadden ons eigen probleem, we hadden ons huis achtergelaten en werd overgenomen door militaire mensen."* en *"Wanneer laats iets van of over hem, W.(...), gehoord? Over commandant W.(...) hebben we niets meer gehoord nadat we huis hebben verlaten maar hij is normaal op zoek naar ons. Hij zoekt ons omdat ik een keer daar langs ben geweest en heb gezien dat ons huis werd ingenomen door militairen en die mensen uit de buurt zeiden dat hij achter ons zat."* (administratief dossier, stuk 5, p. 11 en p. 19-20).

Met de stelling dat hij wel degelijk problemen had met W. en de herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband, vermag verzoeker voorts niet afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing: *"Verder verklaart u dat jullie Kaboel verlieten omdat het daar gevaarlijk werd vanwege de aanwezigheid van commandant W.(...) die jullie beschuldigde van samenwerking met de*

taliban en jullie daarom viseerde (CGVS pp.7,9). U verklaart ook dat commandant W.(...) steeds druk zette op de regering om jullie te arresteren in de periode die jullie in Kaboel doorbrachten (CGVS p.11). Uw broer A.(...) verklaart echter dat hij in december 2001 door commandant W.(...) gevangen werd genomen, dat hij vervolgens vrijgelaten werd toen zijn vriend R.(...) losgeld betaalde en dat hij sindsdien geen problemen meer met commandant W.(...) ondervond waardoor hij vermoedt dat het niet W.(...) maar mensen uit zijn dorp in Kot waren die verantwoordelijk waren voor de aanval die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS M.(...) A.(...) gehoorverslag 7 februari 2006 pp.3,8 dat werd toegevoegd aan de blauwe map)." die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat (1) verzoeker verklaart dat hij in februari 2004, een week nadat zijn broer Afghanistan verliet, met zijn familie naar Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar verhuisde om meteen naar Kaboel terug te keren waar zij slechts heel kort verbleven om dan naar het dorp Said Ahmad Khel in het district Kot te verhuizen wanneer zijn moeder te horen kreeg dat commandant B. in juni 2004 in de gevangenis belandde, welke versie van de feiten in voorliggend verzoekschrift wordt bevestigd, terwijl zijn broer in februari 2006 verklaarde dat zij in Kabul woonden en dat hij via zijn vriend R. met hen contact hield en (2) verzoeker verklaart Kabul te zijn ontvlucht vanwege problemen met commandant W. terwijl zijn broer verklaarde sinds 2001 geen problemen meer te hebben ondervonden met deze commandant. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden geoordeeld dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op de plaatsen waar hij de laatste jaren heeft verbleven of op de reden waarom hij Kabul voor Kot zou hebben omgeruild en dat dit gegeven zijn algehele geloofwaardigheid aantast over de problemen die hij ondervond in het district Kot in de provincie Nangarhar.

2.9.1.2. Hoe dan ook, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan commandant B. zou hoeven te vrezten.

Verzoeker betoogt te dezen dat in Afghanistan wraak diep is ingeworteld in de maatschappij en men in staat is om jaren te wachten op een goede gelegenheid om wraak te nemen.

Dergelijk verweer vermag niet in het minst afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers vage en weinig doorleefde verklaringen over de vrees die hij koestert voor commandant B. en het feit dat hij geen concrete aanwijzingen geeft dat zij bedreigd werden door deze commandant niet toelaten te overtuigen dat commandant B. een zeventiental jaren nadat hij verzoekers vader doodde vanwege diens positie als kolonel onder het communistische regime, verzoeker en zijn broers zou achterna zitten om te voorkomen dat zij wraak zouden nemen vanwege de dood van hun vader, dat het volgens de Afghaanse Pashtunse traditie wel toegestaan is naar aanleiding van een moord een verwant van de tegenpartij te doden maar het niet toegestaan is om personen uit voorzorg te doden en dat hier tegenin gaan zou kunnen leiden tot uitsluiting uit de gemeenschap zodat het onwaarschijnlijk is dat deze commandant een poging zou ondernemen om hen te doden en op die manier zijn reputatie op het spel te zetten.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat het daarnaast weinig aannemelijk is dat B. het risico zou nemen om zijn pas herwonnen vrijheid in het gedrang te brengen door verzoeker en zijn broers te vermoorden of te ontvoeren, temeer verzoeker verklaart dat hij en zijn broers uit angst op geen enkele manier de intentie hadden om wraak te nemen waardoor het weinig aannemelijk is dat commandant B. hen alsnog zou achterna zitten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht het in deze context overigens terecht opmerkelijk dat verzoeker enerzijds verklaart dat zij zich verstopten en bij terugkeer naar het dorp Said Ahmad Khel geen vrijheid hadden om met mensen te spreken uit angst voor commandant B. maar hij anderzijds aangeeft dat hij in Said Ahmad Khel Engelse les gaf aan jongens en meisjes in de bezoekersruimte van het huis van oom. Dat hij enkel les gaf aan enkele burens, zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift, doet hieraan niets af aangezien dit lesgeven – waar en aan wie dan ook – niet te rijmen valt met het door verzoeker voorgehouden ondergedoken bestaan sinds hun terugkeer naar Said Ahmad Khel.

2.9.1.3. Aangezien verzoeker gelet op het geheel van wat voorafgaat niet aannemelijk maakt dat commandant B. hem en zijn broers bedreigde omdat hij vreesde dat zij wraak zouden nemen omwille van de dood van hun vader, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over het incident dat rechtstreeks leidde tot zijn vertrek uit Afghanistan en waarbij zijn twee andere broers I. en E. spoorloos verdwenen.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij heel gedetailleerd kon vertellen hoe ze aangevallen werden, dat zijn oom tijdens een telefonisch contact op 15 juni 2013 heeft bevestigd dat de aanval wel degelijk werd uitgevoerd door mensen van B., dat zijn oom tot op heden wordt geïnterviewd door B. en dat zijn oom twee à drie maanden geleden bedreigd werd tijdens een bijeenkomst voor liefdadigheid in het dorp Drahmi, blijft verzoeker steken in het uiten van beweringen waarmee hij niet vermog bovenstaand besluit in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens niet de minste verklaring voor de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat hij niet weet of zijn oom stappen heeft ondernomen om zijn broers te zoeken en hij evenmin kan zeggen of zijn oom zich tot de overheid heeft gewend om dit incident te rapporteren. Deze onwetendheden dragen andermaal bij tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen die hem ertoe zouden hebben gedwongen zijn land van herkomst te ontvluchten.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift andermaal herhaalt dat hij in Afghanistan problemen had met de moordenaar van zijn vader, commandant B., die schrik had dat verzoeker wraak zou nemen voor zijn vader en die hem daarom uit de weg wilde ruimen en hij poneert dat zijn broer om dezelfde reden werd erkend als vluchteling, kan de Raad slechts vaststellen dat dergelijke stelling feitelijke grondslag mist. De Raad leest immers in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 29 november 2006, waarbij verzoekers broer A. als vluchteling werd erkend, als volgt: *“(…) Overwegende dat uit algemene informatie blijkt dat Afghanen die werken voor internationale organisaties een verhoogd risico lopen het doelwit te worden van taliban en Hezb-i Islami-commandanten en andere anti-regeringsgezinde krachten; dat deze ngo’s immers geassocieerd worden met de aanwezige internationale troepenmacht alsook met de lokale en centrale administraties die beschouwd worden als zijnde door de V.S. geruggensteund (...); dat IAM bovendien christelijk geïnspireerd is en onder meer door kerken wordt gesponsord, dat appellant ten gevolge van zijn jarenlange tewerkstelling bij een christelijk geïnspireerde ngo een verhoogd risicoprofiel voor mogelijke vervolging heeft; (...)*”. Hieruit blijkt derhalve dat verzoekers broer erkend werd omwille van zijn beroepsverleden voor de buitenlandse NGO IAM en dus niet, zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, omdat een vrees voor de moordenaar van zijn vader, die angst had voor wraak, geloofwaardig werd geacht.

2.9.2. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het loutere feit dat verzoekers vader tijdens het regime van de Mujahedeen gedood werd en dat zijn broer A. Afghanistan diende te verlaten omdat hij bij een NGO werkte hem niet blootstelt aan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar deze gebeurtenissen vele jaren geleden plaatsvonden en zijn vader en zijn broer werden geïnterviewd omwille van hun specifieke profiel.

Verzoeker brengt hier tegen in dat de functie van zijn vader als een belangrijk ambtenaar in de Afghaanse regering in de bestreden beslissing niet wordt betwist en dat het geen betoog hoeft dat familieleden van een vooraanstaand regeringsleider de perfecte “doelgroep” uitmaken voor terroristen en dat zij het verhoogde risico lopen te worden ontvoerd, bedreigd of vermoord door de Taliban.

Opnieuw overtuigt verzoeker niet in het minst. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader kolonel was tijdens het regime van Najibullah (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Voorts leest de Raad in de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat het geweld in de hoofdstad Kabul, waar verzoeker beschikt over een intern vluchtalternatief zoals blijkt uit hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.10.2, gericht is tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geïnterviewd. Ook uit de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus “Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad” van 5 september 2013 blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Het betreft “high profile attacks”, die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben (p. 5 en p. 9). Deze aanslagen zijn derhalve gericht tegen de huidige Afghaanse autoriteiten. Verzoekers stelling als zou hij omwille van de vroegere functie van zijn vader een verhoogd risico lopen gaat dan ook een brug te ver en vindt niet de minste steun in de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan. Verzoeker brengt zelf ook niet de minste

concrete informatie bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Aangezien de vijanden van verzoekers vader hun doel bereikten is er geen enkele reden om aan te nemen dat zij verzoeker jaren later nog zouden viseren omwille van het beroepsverleden van zijn vader.

2.9.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.9.4. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In zoverre verzoeker nogmaals aanhaalt dat hij als zoon van een hooggeplaatste ambtenaar behoort tot een specifieke risicogroep waardoor het risico reëel is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan wordt bloot gesteld aan ernstige schade zoals gesteld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.9.2.

De Raad benadrukt voorts dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.10.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar hij een groot deel van zijn leven woonde, naar school ging en tijdens de laatste drie jaren van zijn middelbare school ook privéles Engels gaf en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie*

Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in de provincie Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de medium-lange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers als volgt: "*Er gebeurden van januari tot en met augustus 2013 gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het hierboven geschetste patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AEG's blijven 'high profile attacks' uitvoeren in Kabul.*

Met 'high profile attacks' worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. (...)

Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd. Eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is volgens analist Fabrizio Foschini de perceptie te creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. (...)

De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievenvondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral ook op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. (...)

Het Amerikaans Ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten (...) komen tot dezelfde vaststelling, nl. dat Kabul stevig in handen is van de regering. (...)

Zoals uit bovenstaande analyse blijkt is het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, blijkt volgens analist Fabrizio Foschini uit de keuze van deze doelwitten boven andere druk bezochte publieke plaatsen, dat de opstandelingen op zoek zijn naar enige legitimiteit voor hun aanslagen. Volgens analist Thomas Ruttig vermijden de Taliban ook aanslagen tijdens het spitsuur in Kabul.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. De aanslag op het Hooggerechtshof van juni 2013 was de ergste tot nu toe. Het doelwit was duidelijk het personeel. (...)." (p.5-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complexe high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoeker bijgebrachte persartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Voor het overige brengt verzoeker geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zou het huis in Kabul door militairen zijn ingenomen, toont verzoeker niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij een groot deel van zijn leven in de stad Kabul woonde. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende opgemerkt: *“U werd geboren in het dorp Jaba in het district Kot in de provincie Nangarhar maar woonde een groot deel van uw leven in de stad Kaboel. Sinds u nog zeer klein was verhuisde u naar Kaboel waar u, mits een kleine periode van verblijf in het district Kot in Nangarhar, woonde tot u zestien jaar was. U verklaart dat u op zestienjarige leeftijd opnieuw naar uw geboorteregio bent verhuisd. Zoals reeds werd opgemerkt strookt deze verklaring niet met de verklaringen die uw broer M.(...) A.(...) aflegde bij het CGVS. Uw broer verklaarde namelijk op 7 februari 2006 dat uw familie op dat moment in Kaboel woonde, terwijl u verklaart dat u op dat moment al ongeveer twee jaar terug in het district Kot in Nangarhar woonde. Hieruit moet worden geconcludeerd dat u geen zicht biedt op de plaatsen waar u de laatste jaren heeft verbleven en dat het mogelijk is dat u langer in Kaboel verbleef dan uzelf verklaarde.”* Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde aanval die rechtstreeks leidde tot zijn vertrek uit Afghanistan en waarbij zijn twee andere broers I. en E. spoorloos verdwenen, zoals wordt uiteengezet onder punt 2.9.1.3., kan bovendien niet worden uitgesloten dat verzoekers broers thans nog steeds in Kabul verblijven. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Kabul naar school ging en er de twaalfde graad behaalde, dat hij de drie laatste jaren van zijn middelbare school ook privéles Engels gaf en dat hij behalve Pashtou ook Dari spreekt (administratief dossier, stuk 5, p. 16-17). In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat verzoekers langdurige verblijf in Kabul, zijn opleiding en zijn talenkennis zijn kansen op een goede integratie in de stad Kabul verhogen. Dit klemt des te meer daar in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf in de stad en het feit dat hij er jarenlang school heeft gelopen, beschikt over een sociaal netwerk in Kabul waarop hij kan terugvallen. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker in casu geenszins aannemelijk dat hij in eenzelfde situatie zal terechtkomen als wat in hoger aangehaalde COI Focus “Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad” van 5 september 2013 wordt aangegeven voor wat betreft de IDP's. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend. Ook de aan de aanvullende nota gevoegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS